

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **Mgr. Š. B.**, zastoupený Mgr. Adamem Biňovcem, advokátem, sídlem Bykoš 41, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2018, č. j. JMK 167323/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 7. 2020, č. j. 41 A 2/2019 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče (dále jen „městský úřad“) ze dne 15. 10. 2018, č. j. MUH/79335/18/142. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu

nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Blíže nezjištěný řidič vozidla dne 29. 7. 2016 ve 20:08 hod. na pozemní komunikaci ulice Bratislavská (GPS 016° 44'24.437" E, 48° 56'06.395" N), v obci Hustopeče, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, neboť v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena okamžitá rychlost 67 km/h. Tím byl porušen § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplněna skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) jako nedůvodnou zamítl. Neměl pochybnosti o nastavení silničního rychloměru v souladu s návodem k obsluze. Nastavení provádějí policisté či strážníci městské policie, kteří jsou k tomuto účelu vyškoleni a kterým je návod k obsluze silničního radarového rychloměru znám. Z fotografie z měřicího zařízení, připojené k záznamu o přestupku, je dle krajského soudu patrné, že vozidlo žalobce bylo změřeno, nacházelo se ve svazku radarových paprsků a v daný čas se na místě měření nenacházely žádné překážky, které by mohly měření zkreslit. Krajský soud uvedl, že ve výzvě dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu mohla být přesněji specifikována část ulice Bratislavská, kde bylo vozidlo žalobce změřeno. Tuto skutečnost však bylo možné zjistit i nahlédnutím do správního spisu. Krajský soud proto odmítl námitku žalobce, že by z výzvy k zaplacení požadované částky neplynulo, kde bylo vozidlo žalobce změřeno. Dle krajského soudu nedošlo ani k porušení principu předvídatelnosti práva. Jednak nebylo zřejmé, že se v žalobcem odkazované věci jednalo o totožný případ, jednak by se o rozdílnou rozhodovací praxi správních orgánů mohlo jednat pouze tehdy, pokud by takových případů bylo více.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud v napadeném rozsudku opomněl vypořádat jím uplatněnou žalobní argumentaci. Již v předchozím správním řízení stěžovatel tvrdil, že ačkoli bylo použito zařízení ve své podstatě bezchybné, bylo použito v přímém rozporu s návodem k použití. Přes opakované žádosti však městský úřad nezjistil totožnost osoby, která měla zařízení nastavit, a neprokázal ani proškolení této osoby. Závěr krajského soudu, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze a že měřicí přístroj byl nastaven proškolenými policisty, je tedy nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[4] Stěžovatel označil za nepřezkoumatelný rovněž závěr krajského soudu o dostatečné identifikaci místa spáchání přestupku. Dle stěžovatele stojí proti názoru krajského soudu argumentace Nejvyššího správního soudu obsažená např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, dle kterého vymezení místa spáchání přestupku uvedením toliko názvu komunikace je nutno považovat za nedostatečné. Pro vady výzvy k úhradě určené částky tedy správní řízení proti stěžovateli (jako provozovateli vozidla) nemělo být zahájeno. Krajský soud taktéž přezkoumatelně nevysvětlil rozdílnou rozhodovací praxi žalovaného. Zároveň se dopustil vady řízení, neboť nerozhodl o

pokračování

stěžovatelem předložených důkazních návrzích (návod k použití zařízení RAMER 10, rozhodnutí žalovaného č. j. 143605/2018). Jednalo se tedy o opomenuté důkazy.

[5] Žalovaný práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[7] Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tím, zda je napadený rozsudek způsobilý soudního přezkumu, tj. zda je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za prokázaný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a jakým způsobem postupoval při jejich posuzování a hodnocení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinností soudu je řádně se vypořádat s uplatněnou žalobní argumentací (viz rozsudky ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, nebo ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž Ústavní soud zdůrazňuje, že požadavek na náležité odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jsou-li v konkrétní věci vzneseny relevantní právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, nebo ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).

[8] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí s ohledem na nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť v odůvodnění rozhodnutí výslovně nereaguje na všechny myslitelné dílčí aspekty vznesené námítky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména v těch případech, kdy správní orgán nebo soud opomene na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Soudy tedy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví vlastní právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí. Takový postup shledal Ústavní soud ústavně konformním již v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[9] Na základě výše uvedených východisek Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. V rozsudku obsažená argumentace tvoří koherentní celek, z něhož je zřejmé, jaké úvahy krajský soud vedl k vysloveným závěrům a jakým způsobem se soud vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami. Přestože je odůvodnění rozsudku stručnější, je možné z něj nosné úvahy bez pochybností dovodit.

[10] Pokud stěžovatel konkrétně namítal, že se krajský soud nevypořádal s tvrzenou nesprávností provedeného měření z důvodu použití měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze, Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Krajský soud se správností provedeného měření zabýval, v této souvislosti vyšel z obsahu správního spisu, v němž je založen záznam o přestupku (včetně fotodokumentace) zachycující překročení maximální dovolené rychlosti. Z něj mimo jiné vyplynulo, že k měření byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10T, výrobní číslo 15/0183, ověřený s platností od 7. 7. 2016 do 6. 7. 2017 dle ověřovacího listu č. 132/16. Krajský soud vysvětlil, že nastavení rychloměru bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, provedli jej policisté či strážníci městské policie, kteří jsou k tomuto účelu vyškoleni, a vozidlo se nacházelo ve svazku radarových paprsků, což potvrzuje správnost provedeného měření. Ze spisového materiálu a v něm založené fotodokumentace rovněž nevyplývá, že by se v daný čas na měřeném místě nacházely překážky, které by potenciálně mohly měření ovlivnit.

[11] Se stěžovatelem lze souhlasit do té míry, že měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti, potažmo rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50). Takové důvody však v souzené věci stěžovatelem předestřeny nebyly. Z fotografie (připojené k oznámení o přestupku) je zřejmé, že v daném případě byl dosah rychloměru nastaven na 60 metrů. Toto nastavení má být dle návodu k použití měřicí jednotky (založeného ve správním spisu) užito v případě špatných meteorologických podmínek nebo při bočním odstupu od osy měřených vozidel větším než 12 metrů. Jak ale žalovaný uvedl již v rozhodnutí o odvolání, toto nastavení není návodem k obsluze vyloučeno. O bezchybném fungování rychloměru svědčí mj. i pořízení snímku a změření vozidla stěžovatele. Vzrostlé stromy, na které stěžovatel v této souvislosti poukazoval, se nacházejí na protějším okraji vozovky, tedy v případě fotografie z měření vozidla stěžovatele za tímto vozidlem, nikoli mezi rychloměrem a vozidlem tak, aby následkem toho mohlo dojít k ovlivnění měření. Pokud se jedná o schopnost radarového měřicího zařízení vyhodnotit měření jako chybně provedené, k této otázce se Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyjádřil. Z rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 32 (viz bod 9), vyplývá, že po provedení samotného měření zařízením RAMER 10C „*následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné*“. Obdobné závěry Nejvyšší správní soud vyslovil také ve vztahu k měřicímu zařízení RAMER 7CCD (rozsudek ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47), jakož i k měřicímu zařízení AD9C (rozsudek ze dne 22. 6. 2016, č. j. 6 As 229/2015 - 43). Je tedy zřejmé, že byla-li změřená rychlost vozidla rychloměrem zaznamenána (a měření nebylo anulováno),

pokračování

lze dovodit, že je možno měření považovat za správné a souladné s manuálem k obsluze (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27). Krajský soud proto na základě uvedeného správně uzavřel, že v projednávaném případě nebylo třeba zjišťovat totožnost konkrétních policistů (či strážníků městské policie), kteří nastavení rychloměru provedli, a že ve správním řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by relevantním způsobem výsledek provedeného měření rychlosti zpochybnil.

[12] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku. Již v rozsudku (citovaném stěžovatelem) ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 - 28, zdůraznil, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Je tedy třeba trvat na tom, aby výrok vedle vlastního popisu skutku zahrnoval také všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že v „rozhodnutí trestního charakteru (...) je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným (...), jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

[13] Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že v projednávaném případě správní orgány požadavkům shora citované judikatury dostály, neboť ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je uvedeno, že k přestupku nezjištěného řidiče došlo na pozemní komunikaci ulice Bratislavská (GPS 016° 44'24.437" E, 48° 56'06.395" N) v obci Hustopeče. Místo spáchání přestupku je stanoveno dostatečně konkrétně, neboť je uvedeno, ve které obci k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo, na které ulici se tak stalo, včetně GPS souřadnic konkrétního místa. Skutkové údaje o místě spáchání přestupku bez jakýchkoli pochybností vyplývají rovněž ze spisové dokumentace. GPS souřadnice jsou uvedeny přímo na záznamu o přestupku. Součástí záznamu o přestupku tvoří i dvě fotografie s razítkem Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, na nichž je zobrazena ulice Bratislavská v Hustopečích, přímo na této ulici je zobrazena budova, na jejíž boční části se nachází nápis „BYTOP GAS“, a pozemek označený parc. č. X. Z těchto fotografií také vyplývá, kde přesně byl rychloměr RAMER 10T umístěn a kde došlo ke změření rychlosti vozidla, jehož je stěžovatel provozovatelem. Ani zřejmá nesprávnost v identifikaci budovy, kterou krajský soud z důvodu záměny jednoho z písmen nesprávně označil jako „Bytos gas“, není způsobila relevantním způsobem zpochybnit, kde k měření vozidla stěžovatele skutečně došlo.

[14] Krajský soud se správně neztotožnil ani s námitkou, že bylo nedostatečným způsobem popsáno místo spáchání přestupku ve výzvě zaslané stěžovateli ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Připustil, že skutek nebyl ve výzvě popsán vyčerpávajícím způsobem (neboť místo spáchání přestupku bylo specifikováno jako „ul. Bratislavská, Hustopeče“). Nejvyšší správní soud v této souvislosti doplňuje, že se nejedná o

nedostatek, který by zakládal nezákonnost uvedené výzvy. Smyslem výzvy je informovat provozovatele vozidla o tom, že jeho vozidlem byl spáchán přestupek, přičemž je na rozhodnutí provozovatele (zde stěžovatele), zda se rozhodne zaplatit (a věc se odloží), anebo zda sdělí, že vozidlo v rozhodné době neužíval, a uvede osobu, která vozidla řídila. Z pohledu smyslu a účelu výzvy podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu byl tedy popis místa spáchání přestupku ve výzvě doručované stěžovateli dostatečně určitý.

[15] Ke stěžovatelem namítané nepředvídatelnosti práva pak Nejvyšší správní soud uvádí, že z obsahu napadeného rozsudku je patrné, že stěžovatel k podané žalobě připojil jedno rozhodnutí jiného správního orgánu, konkrétně Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, a v žalobě v souvislosti s jeho obsahem upozorňoval, že uvedený správní orgán (ve věci údajně shodné se správním deliktem stěžovatele) řízení zastavil z důvodu nedostatečného vymezení skutku ve výzvě (místa jeho spáchání). Otázka ustálené správní praxe je otázkou skutkovou, kterou je třeba v řízení před správními soudy dokazovat (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, které současně vymezilo, co se rozumí ustálenou správní praxí; či rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 270/2018 - 55). Krajský soud se tedy v předchozím řízení dopustil pochybení, hodnotil-li obsah stěžovatelem předloženého rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, avšak neprovedl toto rozhodnutí v řízení k důkazu. Tato vada však v projednávaném případě neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, lze-li dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (rozsudek ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, nebo ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101). Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá rozhodovací činnost orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (již citované usnesení č. j. 6 Ads 88/2006 - 132). Je tedy zjevné, že jediné (odlišné) rozhodnutí správního orgánu ustálenou správní praxí založit nemůže.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[17] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žalobce (stěžovatel) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2021

pokračování

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu